

"חנוכה מוקף בשבת"

משיחת כ"ח כסלו ה'תש"נ – במעמד "פרסומי ניסא" העולמי

ישנה הוראה מיוחדת הנלמדת בשנה זו, שבה מתחילים ימי החנוכה ביום השבת, וגם סיומם הוא ביום השבת. נוסף להוראה הכללית הנלמדת מימי החנוכה, ישנה במקרה זה הוראה מיוחדת: הדבר מלמד אותנו, שכל עניין בחיי היהודי צריך להיות חדור לחלוטין ברוח השבת.

כל זאת בנוסף להוראות הרגילות הנלמדות מימי החנוכה, שהן, כפי שדובר פעמים רבות, דבר שאינו קשור רק עם האדם כשלעצמו, אלא יש צורך ב"פרסומי ניסא", פרסום הנס. "פרסומי ניסא" - בין בני הבית והמשפחה, דבר שישנו בכל ימי חנוכה, וגם בכל השנה; וכן "פרסומי ניסא" בכל מקום, אפילו "בחוץ", ואפילו ברשות-הרבים.

הוראה נוספת הנלמדת מימי החנוכה היא, שאל לו לאדם להסתפק במצבו הנוכחי בלימוד התורה ובקיום המצוות. גם אם היום הוא מרגיש, וגם אחרים אומרים לו כך, שהוא למד תורה וקיים מצוות בתכלית השלמות, כשמגיע יום המחרת אל לו להסתפק במצבו הקודם, אלא עליו להוסיף על כך, הוספה כזו שתהיה ניכרת לכל, כפי שאנו רואים בנרות החנוכה, שמדי יום ביומו רואה הסביבה כולה תוספת של נר אחר נר.

ונוסף לכך שהוא אינו מסתפק באור שהאירו האורות הקודמים, הוא גם אינו מסתפק בתוספת נר נוסף בלבד, אלא לאחר שהוא מוסיף את הנר עליו להתחיל את ההדלקה דווקא בנר זה. שהרי כך הוא סדר הדלקת הנרות: תחילה מעלים אור בנר הנוסף, ורק לאחר-מכן חוזרים ומדליקים את הנרות שדלקו כבר בלילות הקודמים. מדליקים אותם רק אחרי הדלקת הנר הנוסף.

נוסף להוראות כלליות אלה, ישנה, כאמור, הוראה מיוחדת: כל יהודי נצטווה, בפרט בשנה זו, שכל דבר שהוא עושה, ובפרט מעשים של תורה ומצוות, יהיה חדור ברוח השבת.

גם כשאדם עושה מצווה, כמו הדלקת נרות החנוכה היום, שאינו לא שבת, לא ערב שבת ולא מוצאי שבת, אלא יום-חול רגיל, יום מימי השבוע - צריכה המצווה להיות חדורה ברוח השבת, בהתאם לכוח המיוחד הניתן בימי החנוכה השנה.

מכיוון שמדובר ב"נר מצווה", הקשור עם "תורה אור", עם כל ענייני התורה - צריך הוא להיות חדור ברוחה של השבת.

מהו רוח השבת? השבת שוללת לחלוטין את קיומם של ענייני חול. במשך השבוע, עסוק היהודי בענייני רשות, שמצד עצמם הם ענייני חול. עליו לקיים בהם "בכל דרכיך דעהו", ו"כל מעשיך יהיו לשם שמים".

כשימי החנוכה מתחילים בשבת, כפי שהם חלים בשנה זו, הדבר מלמד אותנו שההתחלה צריכה להיות בהתאם לרוח השבת, וכך תחדור השבת ותשפיע גם על הימים הבאים אחריה.

הדבר מביא לתוספת גם בענייני הרשות שלו, משום שהוא מוסיף מזמן החול על זמן הקודש, דבר הנובע אף הוא מכך שימי החנוכה מתחילים בשבת: כשאדם מדליק את נרות החנוכה כדי שידלקו בשעות

פרשת מקץ

שלאחר-מכן, הרי במקרה ששעות אלו שייכות ליום השבת, עליו להקדים את הדלקת הנרות ובכך להוסיף כמה רגעים "מחול על הקודש" של יום השבת.

וכך, במשך מספר רגעים אלו מאירים נרות החנוכה "על פתח ביתו מבחוץ" גם במשמעות של זמן - הזמן של יום-שישי, שהוא הוספה על השבת.

ישנה תוספת-זמן נוספת: מכיוון שהוא השתתף בהדלקת נרות החנוכה בבית-הכנסת ברוב עם, מייד לאחר חצות היום - הדבר משפיע עליו לאחר-מכן, כשהוא מדליק את נרות החנוכה בביתו, - עוד לפני הדלקת נרות-שבת על-ידי אשתו, עקרת-הבית, או בתו הגדולה - כך שהדלקה זו חדורה כבר ברוחה של השבת.

וכך, גם בזמן שעדיין מותר לו לעסוק בעבודת-חול, והוא אכן עוסק בעבודת-חול - אין הדבר דומה לשנים אחרות, בהן לא היה לו הכוח הניתן מימי החנוכה. בשנה זו יש גם בענייני החול רוח של שבת, רוח של שבת הקשורה גם עם ימי החנוכה.

מושג החנוכה בכלל, ובפרט - ימי החנוכה, קשור עם המנורה שהיתה בבית-המקדש. על-ידי קיום מצוות הדלקת נרות חנוכה, אנו מזרזים את חנוכת בית-המקדש השלישי, ואת הדלקת הנרות במנורה, "מנורת זהב כולה", בבית-המקדש השלישי.

עובדה זו מחזקת ומדגישה את ההרגשה שכל דבר שאדם עושה יכול להשפיע על הגאולה, כפסק-הדין של הרמב"ם שהאדם "מביא ישועה והצלה" לו ולכל העולם כולו.

